

La suma enriqueix

Una llunyana herència del franquisme és establir el llistó d'un milió a l'hora de valorar si una manifestació és o no és majoritària. Les de suport a Franco a Madrid eren d'un milió, tot i que la plaça d'Orient i rodalies no tenia capacitat per a més de cent mil. Posat el llistó imaginari en el milió les manis que van venir després no podien ser menors. Així, el mític 11-S de 1977 al Passeig de Gràcia ha quedat per a la Història com la del milió de manifestants. Uns anys després, un cop aconseguits els objectius marcats en aquella (Llibertat, amnistia, Estatut d'Autonomia), es va produir la revisió de la xifra en termes matemàtics: a tot el Passeig de Gràcia ple (quatre persones per metre quadrat), la capacitat màxima era de 220.000 persones, una mica menys d'una quarta part del milió amb el qual ha passat als llibres de socials.

Establert aquest llistó imaginari al milió és normal que l'indiscutible èxit de la macro manifestació de dimarts passat s'hagi dit que l'assistència ha estat d'1.500.000 persones (la Delegació del Govern l'ha rebaixat a 600 mil). Sigui quin sigui el nombre real de manifestants de dimarts passat a Barcelona, la veritat és que van ser centenars de milers de catalans els que van ser a Barcelona, i el govern central no pot amagar el cap sota l'ala, sinó atendre amb intel·ligència el problema que se li planteja, i ha de donar resposta al que de just té la reclamació. Al problema sentimental de sempre, se li ha afegit la crisi econòmica que ha multiplicat la reclamació.

L'ENDEMÀ els organitzadors estaven exultants, però aquesta cançó ja la coneixem: d'aquí a una setmana arribarà la impaciència, i en un mes la decepció amb la tornada a la normalitat. Tenim precedents: Fa dos anys, 24 hores després de la mani del 10 de juliol contra la sentència del Tribunal Constitucional, els carrers de Catalunya es van tornar a omplir celebrant el Mundial de Futbol per a Espanya. Catalunya és així. Té un doble cor.

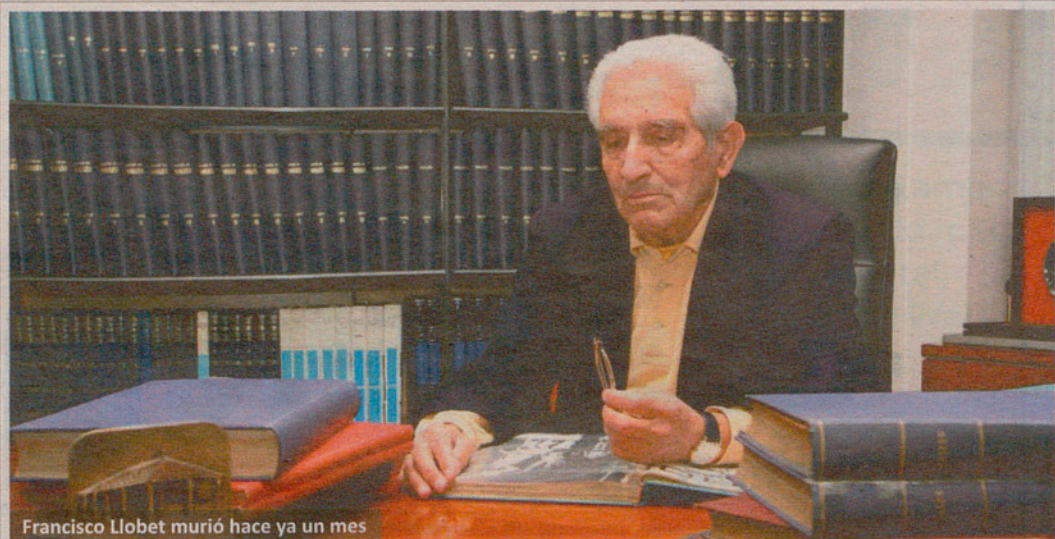
HI HA TANTES VISIONS de Catalunya com catalans i ningú pot imposar la seva als altres. Parafrasejant Joan Majó, exministre d'Indústria i Energia en el primer govern de Felipe González, per ser bon català no cal ser obligatòriament independentista. Al contrari, els riscos polítics, econòmics i socials que comporta un hipotètic procés de ruptura d'Espanya és el millor fre perquè aquest tipus de conflictes estripin als pobles i fins a les pròpies famílies. Malauradament, no és possible veure un documental real dels efectes pràctics del somni de la Independència. Seria una dutxa escocesa de realisme polític.

FA UNS DIES, Ernest Maragall deia que el problema del seu partit (PSC) era que no sabia en quina riba de l'Ebre estava. La metàfora és molt desafortunada, perquè no existeix a Espanya un riu més integrador que l'Ebre. Tots els altres neixen i moren en la mateixa comunitat o en un altre Estat, però l'Ebre que neix a Santander i desemboca a la Mediterrània, s'alimenta i enriqueix a sis comunitats, i és a la nostra quan arriba més cabalós.

L'Ebre no és frontera sinó la metàfora perfecta: No és la resta, és la suma entre iguals la que enriqueix. En el fons tots volem el mateix, encara que no ho sembli.

Al alcalde Llobet le brillaban los ojos cuando hablaba de la alcaldía

| XAVIER SOLANAS

"Excelentísimo Sr. Gobernador Civil de la Provincia, queridos compañeros de Corporación:

Hoy es para mí y para mi ciudad una fecha trascendental.

Es inevitable el que me formule unas reflexiones.

Mi imaginación ha plasmado el alcalde que mi ciudad necesita y que todos los buenos ciudadanos deben de querer.

Todo este complejo de cualidades que se preavisan para ejercer tan alto cargo, he de guardarlo en mi conciencia y ha de servirme en el futuro de norte y guía.

Son muchos los problemas que tiene planteados hoy día nuestra Ciudad, signo de su gran vitalidad..."

ES EL INICIO DEL DISCURSO que pronunció Francisco Llobet en su toma de posesión oficial como alcalde en 1964, seis meses después de que lo hiciera de forma efectiva en el verano de 1963. Pues bien, el pasado 14 de agosto, un día antes de morir, estando ingresado en el Hospital, y entubado, pidió a su hijo que le llevara una lectura, y su hijo Francesc le llevó este discurso que en los últimos meses había leído y releído. A media lectura se cansó y le pidió a su hermana Matilde que continuara leyéndolo y así lo hizo mientras él lo escuchaba con los ojos cerrados...

Esta anécdota simboliza perfectamente cómo al llegar la hora de la verdad (la muerte), Llobet quiso abrazarse a su historia personal encarnada en la toma de posesión como alcalde de Granollers

Durante las dos últimas semanas muchos lectores nos han llamado para agradecernos la extensa Necrológica publicada y aportándonos detalles y anécdotas que reflejaban la personalidad de este hombre singular que quiso pasar desapercibido cuando dejó la vida pública, a modo de ejemplo valgan estas tres anécdotas:

DOS DESCONOCIDOS, de unos 75 años de edad, dieron el pésame a la familia y les contaron que siendo deportistas en la década de los 60 el alcalde Llobet les prometió que si conseguían una marca atlética les compraría unas zapatillas de deporte. Bajaron la marca, y Llobet les compró las zapatillas con su dinero (la asignación presupuestaria que tenía la alcaldía era de 3000 pesetas, pero nunca la utilizó).

EN LA DÉCADA DE LOS 70 los socios de la Discoteca Sheila de Granollers, agradecidos por el permiso municipal de la discoteca, van a Electrodomésticos Canet y le compran un televisor, Josep Canet encantado de la compra coge la furgoneta de reparto y lleva el televisor a su casa de Belulla. Llobet estaba ahí y no sólo no aceptó la tele, Canet se la volvió a llevar a la tienda, sino que el enfado que cogió fue de órdago. De hecho, su hijo Francesc nos decía que es la vez que lo recuerda más enfadado...

HASTA HACE DOS AÑOS, cuando empezó a sentirse más débil, primero los jueves y luego los martes su distracción principal era venir a la Revista. Aparcaba en el parking de la SAT, había sido el veterinario de los payeses de Palou, y los quinientos metros que hay entre la SAT y la redacción duraban una hora larga, porque todo el mundo lo paraba por la calle. Y después de estar en la Revista iba a visitar a amigos enfermos que no podían salir de casa. Total, que aquellas tardes empezaban a las cuatro y volvía a Belulla cerca de las diez. Cansado pero contento.

Y ACABO POR EL PRINCIPIO: cuando alguien le preguntaba sobre su etapa como alcalde los ojos le brillaban con fuerza. No sentía nostalgia sino un sentimiento de alegría porque sentía que se había ido con el deber cumplido. Si han leído y recuerdan su discurso de despedida publicado la pasada semana entenderán el porqué...

EL DÍA ANTES
DE MORIR
FRANCISCO
LLOBET
PIDIÓ QUE LE
LEYERAN EL
DISCURSO
DE TOMA DE
POSESIÓN DE LA
ALCALDÍA
DE 1964